

קולנו

עיתון קהילת פאלאס מודיעין
כסלו תשפ"ד - דצמבר 2024

דבר המערכת

חיה שפר

לכל אנשי קהילת פאלאס מודיעין

אנו שמחים להציג בפניכם את הגיליון הרביעי של קולנו. עיתון זה משקף את שיתוף הפעולה בין כל מרכיבי החברה בבית זה. מטרתו של העיתון לחדד את תחושת היחד המיוחדת את חברתנו. הנושא "עבודה וקריירה" שנבחר לעיתון, עורר רבים מאד מהדיירים לשתף בסיפורם האישי על דרכם המיוחדת להגשמה עצמית ולתרומה לחברה. כל כתבה המגיעה לשולחן המערכת, זוכה לתשומת לב מירבית מצוות המראיינים, העורכים והמגיחים על מנת שתגיע אליכם, הקוראים, באופן הראוי והמכבד ביותר. תודה לכם הכותבים שבזכותכם "קולנו" הופך לחלק מאפשרויות השיח בין כולנו. מאחלים לכולכם קריאה נעימה וחג חנוכה שמח.

מי יתן ואור נרות החג ישיב לכל בית ישראל תקווה לימים טובים, לשלווה ולשלוש. מאחלים לכם חג חנוכה שמח!

נרותי הזעירים

מילים: ראובן אבינועם
לחן: עממי

נרותי הזעירים

מה רבו הספורים

על עבר של עם

על עבר של עם

ואשמע כל נר ונר

לי קורא קום התעורר

עם חיה וקם

עם חיה וקם

תודה לחברי המערכת:

שאוילק הר-נוי, חיה שפר, יוסי גודארד, אמנון פליישמן, שרה נאין,

חיה האר, אלונה נווה, ריקי נבון, תמי גרנק ויוסי גיטלמן.

ערכה של העבודה כנקה: חיה היר

“שמעון הצדיק היה אומר:

על שלשה דברים העולם עומד: על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים.” (פרקי אבות)

ההיסטוריה עומדת נפעמת לנוכח הנס שקרה לעמנו לאחר אלפיים שנות גלות, איך בדרך פלא לפני כמאה וחמישים שנה קמו אנשי חזון מופלאים, צעירים חלוצים, שעזבו בית ומשפחה ועלו לארץ ישראל כדי להקים פה מחדש בית לעמנו הנרדף. סיסמתם הייתה: **“פה בארץ חמדת אבות, תתגשמה כל התקוות, פה נחיה ופה ניצור חיי זהר חיי דרור, פה תהא השכינה שורה, פה תפרח גם שפת התורה”**. (כתב שראל דושמן).

הם ידעו שהעבודה היא לא רק מקור פרנסה, אלא אמצעי לצמיחה, כלי קודש שיוכל להחיות את רוח העם על אדמתו. בעמל ידיהם הפריחו אדמות טרשים, יבשו ביצות ונטעו עצים בארץ שוממה. איפה יש עוד אנשים שבעבודתם מימשו חלום של תקומה. הם הבינו שפיתוח כלכלי וחקלאי הם היסודות לבניית חברה משגשגת בארץ ישראל.

הם סללו את הדרך לבאים אחריהם שאהבו את המלאכה, שהאמינו ש**“תורה ועבודה”** אלו הן מצוות עשה להגשמת חזון הנביאים, לגאולה ולתקומת עם ישראל בארץ אבותיו.

בימים טרופים אלה, בעיצומה של מלחמה, כשעדיין בנינו מגויסים, תלושים מבתיהם ומעיסוקיהם וכל הארץ זועקת לידיים עובדות בכל התחומים, מתחדדת האמונה שכל ישראל ערבים זה לזה ולכן חייב כל אזרח להתגייס לטובת צרכי הכלל.

בפרקי אבות כותב רבי אלעזר בן עזריה: **“אם אין קמח אין תורה”** כלומר, הקמח והתורה כרוכים זה בזה. וצריך אדם שיהיה קמח בסלו ותורה בתודעתו ובלבו.

המילה “תורה” מתייחסת גם להקשרים שאינם עוסקים בתורה במשמעות הדתית.

נוסיף ונזכיר את הכתוב בתורה בעניין העבודה: **“ששת ימים תעבד ועשית כל-מלאכתך וביום השביעי שבת ליהוה אלהיך, לא תעשה כל-מלאכה אתה ובנך ובתך, עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשעריך”** (שמות פ' כ', 39).

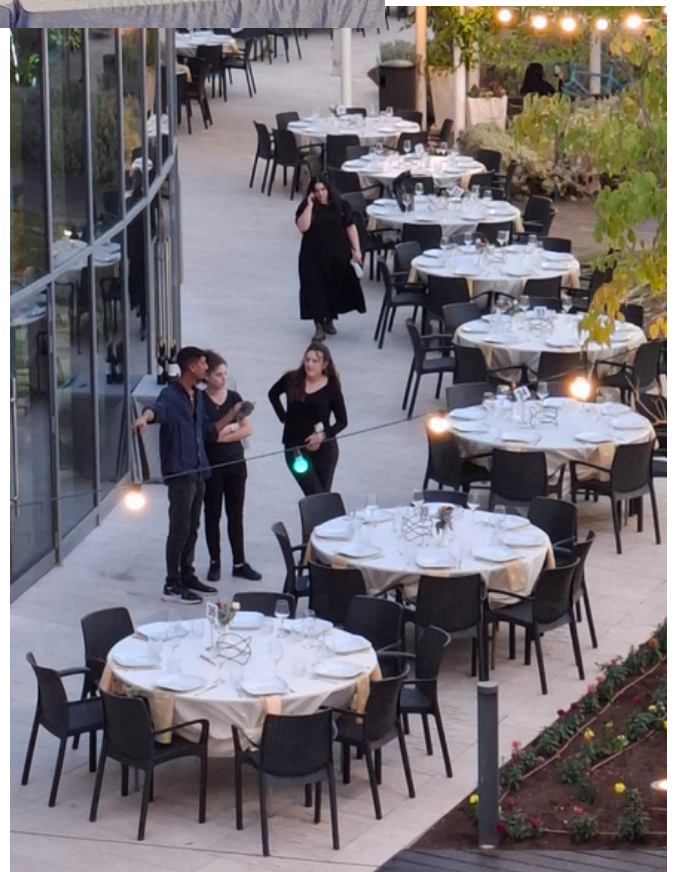
חותמת פתח תקוה יהודית - "תורה ועבודה"

בחותמת הרשמית של "קהל מושב יהוד אשר לחברת פתח תקווה", המצויה על מסמכים מצהיבים אחדים משנת תרמ"ה, עליהם חתומים יואל משה סלומון ויתר המתיישבים, מופיעים ארבעה איורים מעניינים: מימין נראים בתי המושבה, שלהם ארבע קומות (המתאימים יותר לסביון מלפתח תקווה דאז), ועליהם הכיתוב "מושב יהודית" - כינוי נדיר (שלא התקבל כל כך) למושב יהוד. משמאל נראות מחרשות וכלי עבודה (בכרם) ובתחתית החותמת נראים הכרמים במושבה עמוסים באשכולות ענבים. והנה מעל שלושת האיורים האלה ניצב איור קטן וצנוע: שני לוחות הברית ובהם הכיתוב: "תורה ועבודה".

ובכן, כאן ככל הנראה הפעם הראשונה בהיסטוריה שמופיעות המילים "תורה ועבודה" כסמל ודרך חיים, במשמעות של עבודה פיזית בארץ ישראל.

ארוע לציון 6 שנים לפאלאס

מודיעין

ערכה של ההתנדבות

אלי רוזנברג המורה שלנו למחשבת ישראל מתנדב ברוח ובמעשה, מתנדב ברמ"ח אבריו

ראיין, ערך ונעצר בקינה מאכזבית: שאלתיק הרני

לאחת לשבועיים מתכנסים בין 20-15 דיירים של פאלאס מודיעין לפעילות שעיקרה סדנה במחשבת ישראל. את הסדנא מכין ומוביל בהתנדבות מר אלי רוזנברג שהתחנך במוסדות הציונות הדתית. אלי פועל כבר שנים במודיעין כמתנדב רב-פעלים שמקדיש את חייו למען הקהילה. אלי, כמי שפרש בגיל 59 מעבודתו הבכירה בבנק הפועלים, בחר להפוך את עשיית החסד לדרך חיים. מזה יותר מ-26 שנה מנהל אלי בהתנדבות את סניף "יד שרה" בעיר, המונה מעל 160 מתנדבים. הסניף מספק שירותים חיוניים בהם השאלת ציוד רפואי ותמיכה למטופלים ומהווה מוקד עזרה חשוב לתושבי האזור. כשליש מבתי האב בעיר מודיעין נעזרים ונהנים משרותי המתנדבים של "יד שרה".

פעילות נוספת של אלי היא התנדבותו בהוספיס, שם הוא מלווה חולים סופניים ותומך בהם ובמשפחותיהם ברגעים הקשים ביותר. הוא מתאר את החוויה כ"כניסה למקום הכי אינטימי". מעבר לפעילותו האישית, אלי יזם הקמת קבוצות מתנדבים נוספות לליווי חולים, בשיתוף העירייה ועמותות כמו האגודה למלחמה בסרטן.

במשך 23 שנים הוביל אלי פרויקט מיוחד המעניק לילדים חולי סרטן חוויית הטסת מטוס. הפרויקט שאפשר לילדים להתנסות בהטסה תוך חיזוק תחושת המסוגלות והשמחה שלהם. המיזם זוכה להכרה רבה בעיר ובקרב משפחות הילדים

בשנת 2022 הוענק לאלי תואר "יקיר העיר מודיעין", אות הוקרה על פועלו יוצא הדופן. "אני מאמין שעולם החסד בונה אותך כאדם", הוא אומר. בעשייתו הבלתי פוסקת, אלי מהווה השראה לכולנו ומזכיר לנו את כוחו של הנתינה.

אלי רוזנברג רואה בהתנדבות דרך חיים משמעותית ובעלת ערך רב, במיוחד בגיל השלישי. הוא מזהה את הפוטנציאל של התנדבות בהפגת תחושת הבדידות ובמילוי הזמן בפעילות משמעותית. עבורו הגיל השלישי הוא הזדמנות לנצל את החוכמה והניסיון שנצברו למען הזולת.

תפיסת עולמו מדגישה את הערך הרוחני של התנדבות, במיוחד בעבודה עם חולים סופניים. המאפשרת מתן אהבה ותמיכה ללא תנאים.

עבור אלי, הנתינה ללא ציפייה לתמורה, היא "חסד של אמת". אלי מאמין שלכל אחד יש את היכולת לשפר את חייהם של אחרים.

הוא מדגיש את החשיבות של היכולת ליצור שינוי חיובי באמצעות פעולה פשוטה של עזרה.

לסיכום, עבור אלי, ההתנדבות אינה רק חובה חברתית, אלא בחירה ערכית ואישית המאפשרת לכל אדם, ובמיוחד בגיל השלישי, לחוות משמעות, סיפוק ושייכות עמוקה לקהילה. אלי רוזנברג קורא לדיירי פאלאס להשתלב בעשייה התנדבותית בעיר מודיעין בתחומים שונים וכרגיל הוא מוכן לרתום את קשריו, כישרונו וניסיונו למטרה זו.

“אנו באנו ארצה לבנות ולהיבנות בה”

מילים: מנשה רבינא

עבודה עברית: התפתחות ומשמעות בחברה הישראלית

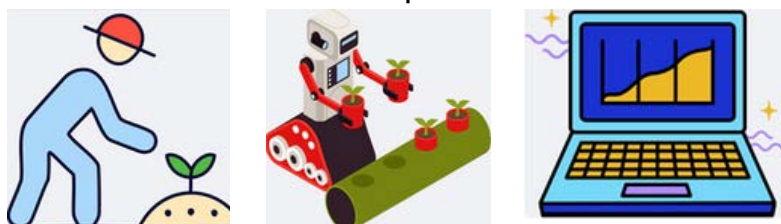
ערכה חיה שפר בעזרת הכינה האלאכותית

עבודה עברית היא מושג מרכזי בהיסטוריה ובתרבות הישראלית, המסמל את ההישג הציוני ואת השאיפה ליצור חברה עצמאית וכלכלית בארץ ישראל. המונח הופיע לראשונה בראשית המאה ה-20, במסגרת תנועת העבודה הציונית, שביקשה ליישם ערכים של עצמאות, עבודה פיזית ושיבה לאדמת המולדת.

התפתחות המושג "עבודה עברית"

בראשית העליות הראשונות, פועלים יהודים נתקלו במציאות שבה מרבית העבודה החקלאית והפיזית בוצעה על ידי פועלים ערבים, בעוד שהמתיישבים היהודים התרכזו בניהול ובמסחר. המצב הזה יצר מתח בין הרצון להקים חברה יהודית עצמאית לבין המציאות הכלכלית.

תנועת העבודה הציונית, בהובלת דמויות כמו ברל כצנלסון ודוד בן-גוריון, הדגישה את חשיבות העבודה העברית כפועל יוצא של הציונות. התפיסה הייתה שעבודה פיזית תיצור קשר לאדמה, תפתח את הארץ ותבסס את הזהות הלאומית של העם היהודי.

האתגר והמאבק

השגת עבודה עברית לא הייתה פשוטה. מעסיקים יהודים רבים העדיפו לשכור פועלים זולים יותר, מה שהוביל למאבק אידיאולוגי וכלכלי. פועלים יהודים דרשו להעסיק אותם גם אם הדבר היה כרוך בעלויות גבוהות יותר. במקביל, הוקמו ארגונים כמו "השומר" ו"ההסתדרות" שתמכו במאבקם.

השפעה היסטורית ומודרנית

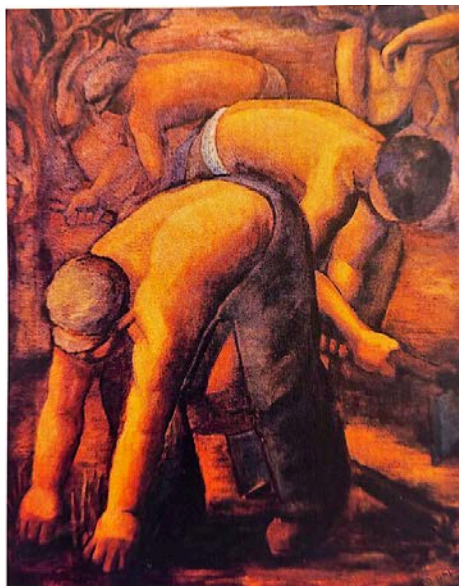
עבודה עברית מילאה תפקיד מרכזי בפיתוח הכלכלה של היישוב היהודי ובביסוס תשתיות כמו חקלאות, בניה ותעשייה. עם קום המדינה, המושג קיבל משמעות סמלית, אך עם הזמן איבד מחשיבותו המעשית, כאשר הכלכלה הישראלית הפכה למגוונת ותחרותית יותר.

עבודה עברית כיום

בעשורים האחרונים, ישנן יוזמות שמבקשות להחיות את הרעיון של עבודה עברית, במיוחד בתחומים כמו חקלאות ותעשייה מקומית. המושג קיבל גם משמעות חדשה בהקשר של תמיכה בתוצרת ישראלית ובחיזוק העסקים המקומיים.

סיכום

עבודה עברית היא לא רק פרק בהיסטוריה הציונית, אלא גם סמל לתקומה ולרוח היוזמות היהודית. על אף השינויים שחלו, הרעיון הבסיסי של יצירת חברה עצמאית, חזקה ומוסרית נשאר רלוונטי, וממשיך לעורר השראה בחברה הישראלית המודרנית.

אמנים שונים היללו את אתוס העבודה הישראלי, בתמונה במלל ובזמר, בנוסח שירי העליות הראשונות, "העבודה היא כל חייו / מכל צרה היא תצילנו", או "למי תודה למי ברכה - לעבודה ולמלאכה" (ח"נ ביאליק) - ביטויים שניתן לראות ברקעם גם את דחיית התפיסה הדתית כי המושיע היחיד מכל צרה הוא האלוהים, וכי התודה והברכה (הם מרכיביה של "העבודה") ראויות בראש ובראשונה רק לו. גם הצייר יוחנן סימון, בהיותו חבר קיבוץ גן שמואל, נתן בחלק מיצירותיו ביטוי לתפיסה מהללת זו של העבודה.

[יוחנן סימון, העוֹדֵדִים, 1945, שמן על בד]

מזכירו הצבאי ויד ימינו של נשיא המדינה יצחק נבון

בשנים 1976-1980 הייתי איש צבא קבע ושימשתי כדובר צה"ל בירושלים. בתוקף תפקידי הופעתי רבות בכלי התקשורת וזכיתי להערכה רבה בקרב עיתונאים ישראלים וזרים כאחד. באחד הימים במהלך שנת 1980 התקשרה אליי מזכירתו של נשיא המדינה יצחק נבון וזימנה אותי לפגישה עם הנשיא. פגישתי עם הנשיא התארכה מאוד, ונקטעה רק כאשר הגברת נבון קראה לבעלה לבוא לארוחת ערב. הנשיא הזמין אותי להצטרף אליו לארוחה אך סירבתי בנימוס והסברתי שאשתי מחכה לי בבית. הנשיא ביקש ממני לא לצאת מיד אלא לשבת ולכתוב את קורות חיי, וכך עשיתי.

עברו כחודשיים או יותר, ובינתיים לצערי אירעה טרגדיה במשפחתי כאשר בן אחי, הפעוט בן ה-3 אייל גלוסקא ז"ל, נרצח על ידי מחבלים פלסטינים שחדרו מלבנון לקיבוץ משגב עם, והנשיא עצמו הגיע לניחום אבלים בקיבוץ. כעבור כמה ימים, התקשרה אליי מזכירתו של הנשיא והזמינה אותי לפגישה נוספת איתו, במהלכה הוא הציע לי להתמנות למזכירו האישי. "אם תסכים", אמר לי הנשיא, "אתה תהיה איש סודי ויד ימיני כפי שאני הייתי עם דוד בן גוריון. האם תוכל לעמוד באתגר?" הנשיא הוסיף כי הוא זקוק לי כבר החל ממחר בבוקר. הסברתי לנשיא שעליו לקבל קודם את אישורו של מפקדי ושיש לי אחריות להעביר תפקיד בצורה מסודרת. זה מצא חן בעיניו. האישור התקבל וכעבור שבועיים-שלושה התחלתי לעבוד בבית הנשיא.

הייתי המזכיר הצבאי של הנשיא ואיש סודו ואמונו במשך כל הקדנציה שלו, בין היתר בזמן מלחמת לבנון הראשונה בשנת 1982, כאשר התחולל הטבח במחנות הפליטים הפלסטיניים בלבנון סברא ושתילה- אירוע שעורר סערה בארץ ובעולם. בראש השנה תשמ"ג, בהיותי בבית הכנסת בפתח תקווה, הנשיא הזעיק אותי ואמר לי "אני צריך אותך עכשיו!". על הנשיא הופעל לחץ ציבורי כבד בדרישה לתגובה על הטבח הנורא. למחרת היום ראש הממשלה מנחם בגין הגיע לפגישה אצל הנשיא, בליווי מזכירו האישי יחיאל קדישאי, ונוצרה סיטואציה דרמטית בין שני האישים שעמדו בראש המדינה. מנחם בגין טען בתוקף "אנחנו לא שפכנו את הדם. גויים הורגים גויים ואין צורך בהתנצלות ולא בחקירה על עניין שלא באשמתנו." הנשיא ניסה להימנע מעימות עם ראש הממשלה אך כל ניסיונותיו לרכך אותו עלו בתוהו ובגין אמר את דברו, יצא, נכנס למכוניתו והשאיר את הנשיא נבון נסער מאוד ומתלבט. עם הישמע דבר הפגישה, כל כלי התקשורת הישראליים והבינלאומיים הגיעו לבית הנשיא בהמתנה דרוכה למוצא פיהם של שני האישים. לי היה ברור שחובה להגיב לאירוע ולנקוט עמדה ערכית ומוסרית גם נוכח ההתנגדויות הקשות.

אמרתי לו ברוגע ובקור רוח: "כבוד הנשיא, אתה צריך להגיד שלושה דברים: א. לגנות במלוא החריפות את הטבח הנפשע שביצעו הפלנגות הנוצריות במחנות הפליטים "סברא ושתילה".

ב. להבהיר שידינו לא שפכו את הדם הזה!
ג. צה"ל לא היה מעורב כלל, אך היות וכוחות צה"ל היו בשטח, אי אפשר שלא לחקור את המקרה לעומק ולכן חייבת לקום ועדת חקירה ממלכתית."

הנשיא שמע את דבריי וכאילו אבן נגולה מעל לבו. ואכן שלושת הסעיפים הללו היו עיקר הדברים שנאמרו מפי נשיא מדינת ישראל לכל כלי התקשורת שצבאו בהמוניהם על בית הנשיא באותו יום, וכל השאר היסטוריה!

עמי גלוסקא עם הנשיא יצחק נבון

קטע מדברי הנשיא יצחק נבון ביום הכתרתו:

"לא התברכנו באוצרות טבע רבים. יש לנו אוצר יקר אחד והוא האדם, החומר האנושי, ואדם זה יכול להיות כל אחד מאזרחי ישראל. לאדם פנים רבות והוא כחומר קידי עצמו. הוא מסוגל להיות חמורני, תובעני ותוקפן, אבל הוא מסוגל להיות מקרין, מעניק ואוהב לזאת. המנוח המטלטל נפשו של אדם מצד אחד מצד הנגדי הוא אותו דבר ערטילאי ובלתי ניתן לשימוש הקרוי חזון. באין חזון ייפרע עם. ארצות לא מעטות מתנסות בכך והן נאנקות תחת ביטויי אלימות ופשע. ביטויים כאלה מוצאים להם, לצערנו, מקום מתרחב והולך גם בחברתנו. שלושים שנה עסקנו בקניין העם. בדרך הטבע עסקנו עד כה בכמות - מעתה עלינו לעסוק באיכות"

“בכל משימה שצריך לבצע, יש אלמנט של כרף, אתה מוצא את הכרף והעבודה הופכת למשחק”.

ארי פופינס

נועה ירון

כתבה: נועה ירון

רכשנו בהרצליה בית עם חצר גדולה סביבו וביתן בחצר ששימש את הדיירים הקודמים כמקלחת... זמן מה אחר כך נולדה בתנו השלישית וכאשר גדלה מעט החלטנו להפוך את ה"מקלחת" לגן לילדים צעירים. ואכן שיפצנו את המבנה הבאנו סירת דייג אמיתית מהקיבוץ. בעלי בנה בית קטן בחצר ובו מיטה, שולחן וכסאות והכל במידות הילדים. הכנו בחצר דוכן מכירות עם מדפים ומכונת חישוב. כמו כן הוספנו ארגז חול, סולם, שתי נדנדות ושאר הציוד הדרוש לגן ילדים.

מספר הילדים היה 25-בלבד. פתחתי את הגן עם 6 ילדים בני שנתיים וחצי ובמשך הזמן מספר הילדים הלך וגדל. החצר ומבנה הגן היו בסגנון מיוחד.

כגננת באתי ממסגרת עם שיטות חינוך קצת שונות, ומהר מאד התמלאה רשימת המועמדים לקראת השנה הבאה. העבודה עם ילדים נתנה לי סיפוק רב. הקשר

עם הילדים וההורים נשמר גם בהמשך השנים. לאחר כמה שנים טובות, כשכל גני הילדים הפכו למעונות ול"שמרטפים" עד לשעות אחר הצהרים, מבנה הגן שלנו לא התאים עוד למטרה הזו ונאלצנו לסגור אותו.

מאז הפכתי לגננת של יום בשבוע בגן של העירייה. תפקידי היה לנהל את הספרייה, להחליף ספרים לילדים ולארגן שיחות על ספרים.

לסכום, נראה לי שמקצוע הגננות מעניק סיפוק רב לאורך כל הדרך, אשר גוברים על קשוי הפרידה מההורים ועל קשוי ההסתגלות של הילדים למסגרת הגן.

איציק שרון

ראיינה: חיה האר

הייתי שותף לפיתוחו של טיל ים-ים ישראלי חדשני. ברוב שנות השישים, חיל הים הישראלי היה מאד מיושן ולא מוערך. הוא כלל, רק ספינות שטח, סירות טורפדו קטנות מעץ ומשחתות ישנות עם תותחים. לעומתו לחילות הים של מצרים וסוריה היו ספינות טילים קטנות מצוידות בטייל ים-ים לטווח 50 ק"מ וראש קרבי של חצי טון מהגוש הסובייטי. חיל הים לא יכול להתמודד עם איומים אלה. בעולם המערבי לא היו טילים כאלה.

ב-1963 הוחלט לצייד את חיל הים בספינות חדשות. נבחר קונספט מקורי וחדשני שכלל ספינות טילים קטנות ומהירות עם יכולות להטבע ספינות עוינות. הוחלט שהספינות ירכשו מצרפת (מספנות שרבורג), אלא שהצלחת התוכנית המהפכנית תלויה בפיתוח טיל ים-ים שיתאים לספינות קטנות.

הייתי אז מהנדס צעיר ונלהב שרק סיים את הלימודים בטכניון. התמזל מזלי להצטרף לצוות קטן של מהנדסים וטכנאים, חסרי ניסיון, במפעל "מבת" של התעשייה האווירית. הוטל עלינו להיות הקבלן הראשי של מערכת הלחימה המורכבת כאשר האתגר הקשה ביותר היה פיתוח הטיל "גבריאל". הוחלט להשתמש ברקטה קיימת ברפאל שלא התאימה לדרישות. הטווח היה 20 ק"מ והראש הקרבי 150 ק"ג בלבד. כדי להטבע משחתת חייבים לפגוע מתחת לסיפון ממש קרוב למים. דבר זה הכתיב שהטיל יטוס בגובה נמוך כ-1.7 מטר מקצה הכנף לים- אתגר טכני מורכב מאוד.

הצטרפתי למהנדס שעבד כבר מספר חודשים ועל שנינו הוטל לפתח את מערכת הניווט של הטיל. לאחר פעילות לא פשוטה של כל הצוות המסור שדבק במשימה ימים כלילות, הפיתוח הסתיים בהצלחה. הטיל הפך למבצעי בשנת 1969.

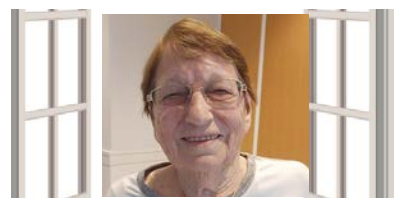
על הצלחה זו מנהל "מבת" **קיבל פרס בטחון ישראל.** שיא ההצלחה היה במלחמת יום הכיפורים. חיל הים הצליח בעזרת הגבריאל להטבע 13 כלי שיט סוריים ומצריים. זו המלחמה הימית הראשונה בעולם עם טילי ים-ים.

אני מרגיש שהיה לי מזל וזכות גדולה לעבוד בתחילת דרכי המקצועית בפרויקט חשוב למדינת ישראל עם צוות קטן של אנשים עם חשיבה יצירתית שהיו אבן היסוד לפיתוחים צבאיים נוספים ובסיס להייטק בישראל.

יהודה ארם

ראיינה: חיה שפר

פרלה נשר-ורבורג

ראיינה: ריקי נאון

יהודה יליד בואנוס איירס, שעלה לישראל בשנת 1961 והצטרף כחבר לקיבוץ שדה נחום. הוא נחשב בעיני רבים לשגרירו הרשמי של הכדורגל הארגנטינאי בישראל. **היחיד שיכול לומר כי נפגש עם פלה, ישב לצהריים עם מראדונה, והפך לחבר של באטיסטה.**

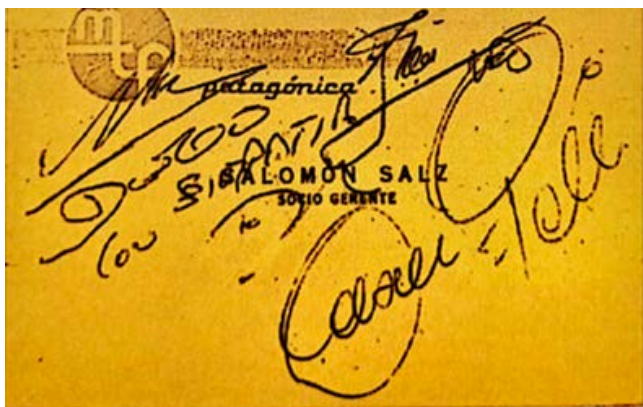
במשך למעלה מ 30 שנה, בהתמדה ובאהבה בלתי מתפשרת למשחק, נהיה לפרשן הראשי של משחקי נבחרת ארגנטינה והליגה הארגנטינאית. בעבר בערוץ הספורט, וכיום בספוטוטו.

מסקר כדורגל למעלה מ 45 שנה, כולל אינספור מונדיאלים, בקולו העמוק ובסגנונו הייחודי, על המרקע, ברדיו ובעיתונות הכתובה.

להלן קטע מספרו "רומנטיקן של כדורגל":

"קרוב לוודאי שפֶּלָה, דייגו-ומסי חתמו למיליוני אוהדים בחייהם, אך קשה לי להאמין שקיים עוד כרטיס עליו מופיעות יחד חתימותיהם של שלושת הכדורגלנים הטובים בעולם. את פלה ראיתי משחק במגרש, עם דייגו היו לי אינספור פגישות, ואת מסי, לצערי, לא פגשתי מעולם (אך מי יודע, אולי זה יקרה יום אחד).

מנקודת מבטי האישית, חוויתי מעולם הכדורגל מסתכמות בסופו של דבר באוצר הקטנטן, המיוחד והייחודי הזה שנותר בידי - כרטיס הביקור עם שלוש החתימות - עליו אני שומר קרוב לליבי, ומאמין שיישמר גם אחריי.

כרטיס הביקור עליו חתומים שלושת ענקי עולם הכדורגל: פלה, מראדונה ומסי

יהודה ארם ודייגו מראדונה

נולדתי בתל אביב הקטנה על גבול יפו להורים שעלו בשנות ה-20 של המאה הקודמת כחלוצים ב"גדוד העבודה". כשהוריי עבדו שימש ג'ורג' הערבי מיפו, ידיד הוריי, כשמרטף. באלבומי יש תמונה שהוא מלווה אותי לגן עם זר פרחים על ראשי לכבוד חג השבועות. נעוריי התעצבו בימי המנדט הבריטי. כמרביית הצעירים דאז, הוקדש רוב זמני לפעילות בתנועת הנוער ואימונים ב"הגנה" שפעלה בחשאי מחשש הבריטים. לתיאור מעללי בתקופה זו יידרש פרק ארוך והוא יכלול החל מהדבקת כרוזים נגד האנגלים, אימונים בנשק לא ליגלי, ועד שיתוף בחוליה לחיסול מרגלים גרמניים.

במלאות שנתיים לסיום מלחמת העולם השנייה (יולי 1947, ועוד בטרם הכרזת האו"ם על הקמת מדינה יהודית) נסעתי במשלחת בני נוער לאירופה במסע עידוד למחנות הפליטים והניצולים מהשואה שהבריטים אסרו על עלייתם ארצה. **החיבוקים החמים של הניצולים את ה"סברס" (ילידי ארץ ישראל) הבהירו לי, שהחיים שלי בפלשתינה שעד אז נראו לי כה מובנים מאליהם, ללא כל אידיאולוגיה, מה משמעות הציונות (בלי מירכאות). וסייעו לי לגבש את תפישת עולמי היהודית והאוניברסלית..**

את מלחמת העצמאות עברתי בנגב המערבי ונקשרתי לקיבוץ נירים למשך עשרים וחמש שנים שכללו לימודי מתמטיקה ופיסיקה באוניברסיטה העברית, והוראה בביה"ס היסודי והתיכון "מעלה הבשור".

את לימודי הדוקטורט השלמתי בהרווארד ומאז במשך כ-30 שנה כיהנתי כפרופסורית לחינוך מתמטי באוניברסיטת חיפה. הדרכתי כ-25 מסטרנטים ודוקטורנטים כששאלות המחקר שלהם (ושלי) היו סביב שיפור הוראת המתמטיקה. זה כלל גם ייעוץ במרכז לטכנולוגיה חינוכית שעסק בפיתוח חומרי למידה חדשים במתמטיקה לבתי הספר.

בשנות כהונתם של שולמית אלוני ופרופ' אמנון רובינשטיין ז"ל הזמנתי לכהן כמדענית ראשית במשרד החינוך. שירתתי בתפקיד זה כחמש שנים. עיקר מאמציי בתקופה זו הוקדשו לשיפור בתי הספר בפריפריה. (קראו להם אז "טעוני טיפוח"), ולעיצוב קריטריונים להעדפה מתקנת של בתי ספר אלה. לצערי, עד היום לא נסגר, גם לא הוקטן הפער הלימודי בין בתי הספר במרכז הארץ ובפריפריה על אף הזרמת משאבים מועדפים אליהם.

פרופ' רובינשטיין טיפח קשרים עם שרי חינוך בעולם ובמסגרת זו השתתפתי בפגישות מעניינות טרי-לטרליות לחינוך מדעי בהרכב ירדני-אמריקני-ישראלי.

בעלי שהיה מזרחן ורקטור אוניברסיטת חיפה נפטר לפני כשנה וחצי ובעקבות זאת החלטתי לבוא לפאלאס לגור ליד בתי שחיה ב"מכבים". אני נהנית משפע הפעילויות שיש בפאלאס שפתחו בפניי אפיקי יצירה חדשים.

יש לי שתי בנות, חמש נכדות ו-11 נינים ונינות שאני פוגשת לעתים קרובות.

“ארץ נקנית בחיים על אדמתה, בעבודה וביצירה”

א.ז. גורדון

נכתב בעזרת GPT
הבינה המלאכותית

הקשר בין ה"אני האישי" ל"אני המקצועי"

בעולם העבודה המודרני, בו הטשטוש בין החיים האישיים לחיים המקצועיים הופך למציאות יומיומית, הקשר בין ה"אני האישי" ל"אני המקצועי" מקבל חשיבות רבה. השאלה כיצד שתי הזהויות הללו מתקיימות זו לצד זו, ולעיתים אף מתנגשות, היא קריטית להצלחה האישית ולרווחה הנפשית של האדם.

האני האישי כמנוע להצלחה מקצועית

האני האישי מייצג את ערכי הליבה, התשוקות והכישורים הטבעיים של האדם. כאשר אדם מוצא עבודה התואמת את ערכיו ותחומי העניין שלו, נוצרת תחושת משמעות וזרימה שמובילה להצלחה.

מחקרים מראים כי התאמה בין הזהות האישית למקצועית מגבירה מוטיבציה, משפרת את הביצועים ומקטינה את השחיקה. כאשר האדם מרגיש שהוא מביא את "עצמו" לעבודה, הוא חווה יותר סיפוק ותחושת שייכות, מה שמשפיע גם על הסביבה המקצועית.

בקרטיקורה: מנחם בגין כשר בלי תיק
כיהן אח"כ כרה"מ השישי

בקרטיקורה: גלדה מאיר שכיחה
שרת חוץ, טרם מנניה כראש ממשלה

ניגודיות וחשיבות האיזון

למרות היתרונות שבחיבור, לעיתים ישנם פערים בין האני האישי לאני המקצועי. למשל, ערכים אישיים עשויים להתנגש עם דרישות התפקיד, או שהשאפה לקריירה עשויה לבוא על חשבון חיים אישיים מאוזנים. במקרים אלו, נדרשת יכולת גמישות ויכולת לשים גבולות ברורים, כדי לשמור על הבריאות הנפשית והאיזון הכללי.

טיפול גמישות מחשבתית יכולה לחזק את החיבור בין העולמות ולהביא למימוש עצמי.

סיכום

בין אם אנו חווים חיבור מושלם בין שני ה"אניים" ובין אם אנו מתמודדים עם קונפליקטים, איזון נכון ומודעות עצמית הם המפתח לבניית קריירה שהיא לא רק מצליחה, אלא גם משמעותית.

דבורה לדורג

ראינה: חיה הר

נס התינוקת

לאחר סיום לימודי בבית הספר "חורב" בירושלים, פניתי ללמוד בבית הספר לאחיות בבית החולים "שערי צדק".

היה זה בבוקר חורפי קר וגשום פברואר 1968, ואני, תלמידה בבית הספר לאחיות, יצאתי כדרכי למשמרת הבוקר במחלקת ילדים ב"שערי צדק". מסלול הדרך מבית הורי שבשכונת גאולה לבית החולים היה קצר.

השעה הייתה 6:30 בבוקר ומסביבי הכל חשוך קר ורטוב. לפתע, בפנייה לבית החולים, שמעתי קול בכי חלש של תינוק. חשבתי שאני הוזה. פתאום נשמעה יללת חתול חדה ואז שמעתי שוב קול בכי של תינוק. בתוכי התעורר חשד. חזרתי אחורה אל אותו מקום. חתול קפץ בפראות מתוך פח הזבל הפתוח. התקרבת יותר והסתכלתי פנימה, אל תוך הפח. מראי נורא נגלה לעיני. תינוק בן יומו עטוף בנייר עיתון ועל העיתון כתמי דם!

ללא היסוס הוצאתי מיד את התינוק, עטפתי אותו במעיל שלי ורצתי בגשם, בכל כוחותי ישר אל בית החולים ומיד העברתי את החבילה הקטנה לפגיה.

זו היתה תינוקת שזה עתה נולדה. עדיין מחוברת לחבל הטבור, כחולה ושריטות של חתול על גופה. הרופאים החלו בהנשמתה ובחימומה. היא הוכנסה לאינקובטור. כל אותו היום לא זזתי ממנה. המשטרה הגיעה ולקחה ממני פרטים ותיאורים. למחרת היום העיתונות הייתה מלאה בכתבות על נס התינוקת שנמצאה בפח האשפה.

התינוקת נקראה בשם "דבורה פברי-צדק", דבורה על שמי, פברי -חודש פברואר וצדק -על שם ביתה הראשון "שערי צדק". במשך כל החודשים בהם היא הייתה בשערי צדק, אני וכל שאר הצוות היינו לה כבית חם. טיפלנו בה באהבה ובמסירות, הלבשנו אותה בבגדים הכי יפים, פינקנו אותה בצעצועים ובמתנות. בגיל 8 חודשים היא נעלמה לנו. היא הועברה למשפחה אומנת. למרות הגעגועים והסקרנות החלטתי לתת לה לחיות את חייה.

בסיום לימודי עבדתי במחלקת הילדים בשערי צדק, ובהמשך עבדתי כאחות בטיפת חלב במשך 34 שנים. העבודה שכללה היבט סיעודי והיבט מניעתי הייתה חשובה ומשמעותית בחיי. במסגרת עבודה זו הגעתי לקהלים שונים בירושלים.

באחת ההתפרצויות של מחלת החצבת, הילדים בעדה החרדית "נטורי קרתא" לא חוסנו. אני לא ויתרתי. הגעתי לבית המשפחות עצמן עם ציודנית וחיסונים וחיסנתי את הילדים בביתם.

ועדיין אותו אירוע מופלא בו זכיתי להציל נפש אחת מישראל, נשאר בתוכי ומהווה תמרור דרך לחיי. תמרור שלימד אותי כי גם בשעות קשות, צריך האדם להאמין שיש עליו השגחה. להאמין שיהיה טוב, לזקוף את ראשו ולהמשיך את חייו.

“יצירתיות מצריכה אומץ”

פאלו פיקאסו

אופירה

“רישום זו שיטת ציור ריאליסטי שנעשית לרוב בעיפרון או בפחם. רישום יכול לשמש כבסיס לציור או פיסול אך גם יכול להיות יצירה בפני עצמה.

הרבה חושבים שצריך כישרון מולד בשביל לדעת לרשום, מניסיוני כמורה לציור מספיק שתהיה תשוקה ליצירה, צריך להשקיע בתרגול ולהתאזר בהרבה סבלנות, ואז מגיעים לתוצאות מרשימות שלא האמנו לפני כן שהן אפשריות.

בשיעורי רישום אנחנו לומדים קודם כל להתבונן. להתבונן מעבר לתבניות הנמצאות במוחנו,

בתהליך הרישום אנחנו משפרים את הקשרים בין המוח העין והיד. כמו כן טכניקות ליצירת תחושת עומק בנייר שהוא דו ממדי, זאת ע"י אור וצל, פרספקטיבה, קומפוזיציה ומושגים נוספים משפת האמנות הפלסטית.

במהלך היצירה נוצרת תחושה של רוגע ושקט. כשאנחנו עוסקים ברישום אנחנו מרוכזים בחוויית היצירה.”

דורית קינד סמרה

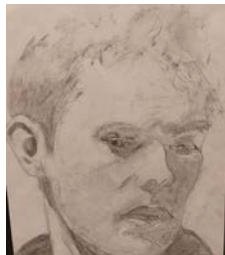
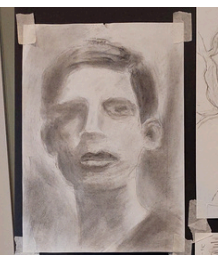
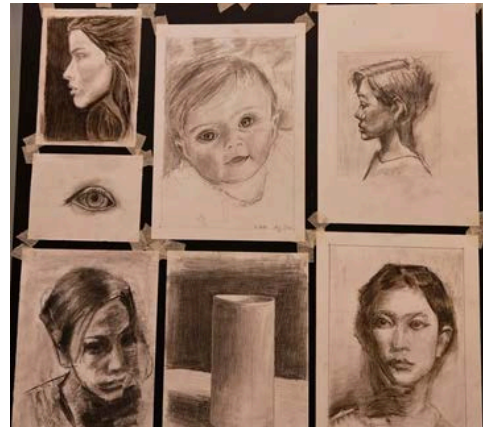
ציירת בוגרת בצלאל, לימדתי ציור בסדנאות למבוגרים במוזאון תל אביב ובסטודיו במודיעין.

לפני 4 שנים התחלתי ללמד בפאלס מודיעין. **אני מאמינה שבכל גיל אפשר להתחיל לצייר.** אני משלבת לימוד של עקרונות הציור בצבע, יחד עם אפשרות בחירה בנושאי הציור. **אני מלווה כל אחד באופן אישי וביחס אוהד.**

אורלי שלם

“כל מה שאני לא אומרת במילים אני אומרת בצבע ובצורות. עולם הרגשות שלי עובר אל הקנבס. יצאתי לדרך ההוראה כשבאמתחתי כלים, אותם פיתחתי והם משלבים בין לימודי התיאוריה העוסקים בזרמים באומנות לבין הטכניקות השונות. זאת כדי לאפשר לתלמידי להיפתח אל עולם הציור עם הרבה חופש ויצירתיות. **לבטא את עצמם בדרכם מחד ולהרחיב את הידע בתחום האומנות מאידך.”**

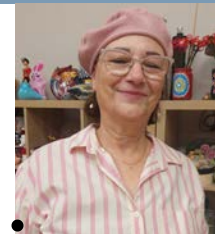

ליז אגמי

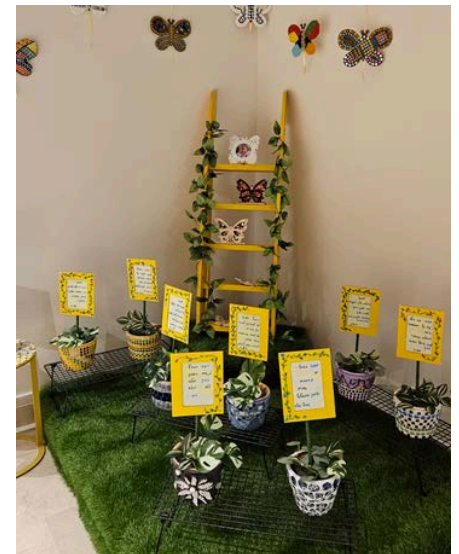
“האומנות היא מזון לנשמה”
“אומנות זו תקשורת. דרך נוספת
להבעה אישית. אני רואה בעיסוק
באומנות הזדמנות לתת לאחרים
להביע את עצמם בדרך שונה.

מבחינתי התוצאה והיופי אינם במוקד ההתייחסות, אלא התהליך הוא החשוב. אני פה בפאלאס, כי אני מקבלת פה הרבה אהבה ואני מרגישה גאוה לראות בהצלחתם של העוסקים באומנות, שלחלקם זו ההזדמנות הראשונה בחייהם להביע את עצמם בדרך זו.”
אני ממש שמחה להיות חלק מזה!”

דבי ביטון

“הנגיעה בחומר מעבירה את
האדם חוויה יצירתית שיש בה
גילוי והתחדשות”
דבי ביטון, המורה לשילוב אומנויות היא זו המנגישה לכל מי שחפץ מגוון חומרים ליצירה. כי **“היעוד שלי הוא להעניק חוויה יצירתית למקבל ממני. אני מאמינה כי ברגע שהאדם טועם את הנגיעה ביצירה, נגלה לו עולם שלא היה מודע אליו, עולם המעניק לו סיבה לקום בבוקר!”**

חווה טוטנאור

ראיינה: שרה מאין

**מתינוקת פליטה שנמלטה מוינה
למנהלת במפעל לסטריליזציה**

**אני מרגישה תחושה של ניצחון, אישי, משפחתי
ולאומי, על כך שבשנת 1939, נמלטו הורי עימי,
תינוקת רכה, מאימי הנאצים והגיעו בדרך לא
דרך לארץ ישראל והגעתי ברבות השנים להיות
מנהלת במפעל יחיד במינו בארץ לייצור מכשירי
סטריליזציה. (עיקור)**

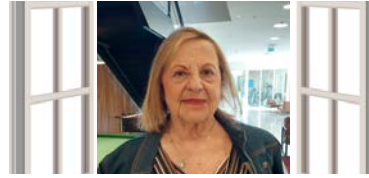
למרות היותנו פליטים, עולים חדשים, סיימתי את
בית הספר הידוע, בית הספר הריאלי בחיפה. אחר
כך סיימתי את בית הספר לאחיות. הייתי אחות
מוסמכת ואחות לבריאות הציבור. עבדתי כמה שנים
דרך "הדסה" במרפאות ומרכזי בריאות. טיפלתי אף
בתינוקות בבתי אונגריין מטעם "טיפת חלב".

אביו של בעלי למד בגרמניה יצור מכשירי
סטריליזציה. בבואו לארץ הקים מפעל קטן בחדרים
שונים בירושלים. בעלי יהושע ז"ל, הצטרף לעבודה
עם אביו ולמד בערבים הנדסת מכונות דרך הטכניון.
המפעל גדל מאד והעסיק 380 עובדים בארץ. הוא
היה המפעל היחיד בארץ ליצור מכשירי סטריליזציה
(עיקור). המפעל סיפק ביצור עצמי מכשור לבתי
חולים, אוניברסיטאות, מעבדות וגם לכוחות
הביטחון. במהלך השנים פתחנו חברות בת ברחבי
תבל, בארצות הברית, רוסיה, צרפת, סין ועוד.

לאחר נישואי, הצטרפתי להנהלת המפעל. עברתי
קורס דירקטורים. תפקידי העיקריים היו משא ומתן
ותיווך בין הלקוחות לחברה והייתי מעין עובדת
רווחה של עובדי החברה. דלתי הייתה תמיד פתוחה
לכל העובדים. מניסיוני כאחות בריאות הציבור,
הצלחתי לעזור לעובדים ולמשפחותיהם, לפתור
בעיות אישיות רבות ולאפשר להם להיות יותר פנויים
לעבודה. השתתפתי בתערוכות רבות ברחבי העולם.
היו לנו לקוחות מירדן, עיראק ואיראן, אם כי לא
באופן פורמאלי, אלא דרך "טוטנאור U.S.A"
כשבעלי נפטר, בני ואני ניהלנו את החברה. עבדתי
בחברה 49 שנים.

לאחר שנים, החלטנו לפרוש ומכרנו את החברה.
למרות זאת, בני ואני ממשיכים לתרום למוסדות
רבים בארץ. בסוף חודש זה, אנו מקבלים תעודת
הוקרה מהאוניברסיטה הפתוחה על פועלינו לטובת
הסטודנטים ומשפחותיהם.

גם כאן אני משתדלת לתרום והתנדבתי ב"מדיקל
פאלאס" ככל יכולתי.

אורית לוי

ראיינה: חיה שפר

נולדתי במצרים כבת יחידה להורי, שם עברו עלי שנות
ילדותי. בית הספר היסודי בו למדתי היה מסופח לשגרירות
הישראלית במצרים. אבי היה סוכן שתול מטעם המוסד
והיה קשור לאירוע שכונה "הפרשה". זו הייתה פרשת הריגול
שנחשפה בשנות החמישים במצרים. בעקבות חשיפתה
נאלצה משפחתי לצרור במהירות את חפציה ולהימלט
ממצרים באמצע הלילה. נחתנו בקפריסין עד שהפרשה
דעכה ורק אז הגענו לארץ. תפקידי של אבי כסוכן סמוי,
תפקיד אפוף סודיות ולא מעט מסתורין, עיצב את דמותה
של המשפחה. השיחות שנלחשו מאחורי דלתיים סגורות
השפיעו עלי מאד.

לאחר סיום בית הספר התיכון, למדתי פסיכולוגיה ובלשנות
באוניברסיטת בר-אילן.

בגיל 18.5 נישאתי וילדתי שלוש בנות. במהלך השנים
נשאבתי לעבודת יעוץ כפסיכולוגית בעיריית פתח תקווה
שם ניגלה לי העולם הטיפולי רחב האופקים.

התמסרתי בעיקר לטיפול בסוגיות משפחתיות. התחברתי
מאד למשפחות שהתמודדו עם קשיים והיו זקוקות לתמיכה
ויעוץ. תוך כדי טיפול הצלחתי לסייע להם לבנות ולשקם את
חייהם. בתקופה מסוימת נתתי יעוץ ב"פינת הפסיכולוגית"
באחד העיתונים.

שימשתי גם כמורה במגמה לפסיכולוגיה בבית הספר
התיכון "קלעי" בפתח-תקווה, ובשל היותי חובבת שפות,
לימדתי גם אנגלית.

למדתי כירולוגיה- ניתוח כתב היד, ועסקתי בקריאה בכף יד,
נושא עליו כתבתי בספר שהוצאתי.

**אז מי אני? אורית לוי, אישה רבגונית המתעניינת
בעיקר באנשים.**

אלונה נווה

מקס שטראוס

ראיון: אמנון פליישמן

עבודת דחק

עבודות דחק Workfare באנגלית, הן עבודות ציבוריות היוזמות ע"י הממשלה על מנת לספק תעסוקה.

מקורן ההיסטורי של עבודות הדחק הוא באנגליה, בתקופה הוויקטוריאנית, הן היו דרך לסייע למובטלים ושכרן שימש תחליף לקצבת סעד. במדינת ישראל, עבודות הדחק הופעלו כתחליף לתמיכה כספית במובטלים, בהתחשב בעובדה שרבים מהם היו בעלי משפחות גדולות ועוד לא הייתה קצבת אבטלה.

בתקופת העלייה ההמונית, בשנות ה-50 של המאה העשרים הופנו עולים רבים לעבודות פיזיות - לפרנסתם. כמו: קטיף, נטיעות, סיקול אבנים, חקלאות, בנייה ועוד. זו הייתה דרך להעסקת עולים חדשים שלא השתלבו בתעסוקה במשק, גם אם מקצועם היה שונה. עבודות הדחק שלטו בשני העשורים הראשונים של המדינה כשיטת התמודדות עם האבטלה. שכר העבודה היה נמוך, הן סופקו במשורה, רק מחצית חודש או מעט יותר. רבים מהמפרנסים, משך רוב חייהם בארץ, מצאו במסגרתן רק תעסוקה חלקית.

בעבודות הדחק הועסקו בעיקר גברים. רוב העבודות התקיימו ברשויות המקומיות וברובן עסקו בניקיון. נשים שהועסקו בעבודות אלו היו קשות יום שאולצו לפרנס את עצמן ו/או גם את בני משפחתן, עבודות מפרכות לכל הדעות ושכר נמוך בצידן. המגזר הערבי באותה תקופה היה תחת ממשל צבאי, מה שהגביל את חופש התנועה שלהם ואת היצע מקורות עבודה עבורם. רבים מהם היו פועלי דחק.

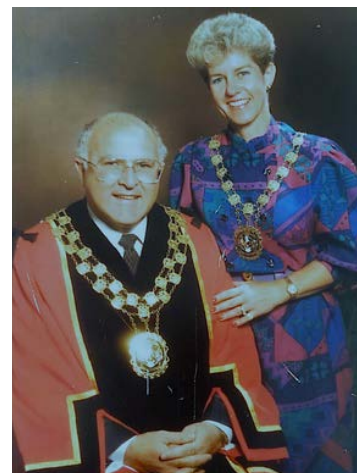
כבוד ראש העיר יוהנסבורג

מקס שטראוס נולד ב"דרבן" דרום אפריקה בשנת 1940. כשמקס היה בגיל 14, הוריו עברו ליוהנסבורג. אביו היה בעל קצביה שעם הזמן מכר אותה והקים בית תה בסגנון אנגלי. כידוע, דרום אפריקה היתה חברה בחבר העמים הבריטי ורשמית אף היתה כפופה למלכה הבריטית.

מקס עזר להוריו ובמקביל למד הנדסת חשמל במכללת יוהנסבורג. בגיל 24 הקים מפעל ליצור גופי חימום, בשם "Electric Elements". העסק גדל והצליח. לאחר 40 שנה החליט למכור את המפעל ולקח על עצמו לנהל ולהבריא בית דיור מוגן יהודי הנקרא "Our Parents House". לאחר 4 שנים פרש והעביר את הניהול ל"חברה קדישא", שהיתה חברה עשירה מאוד, שנהלה את חיי היהודים לאורך כל חייהם, מלידה עד מוות. תפקיד הדומה ל"ביטוח הלאומי" בארץ.

מקס הקדיש את עצמו לתת שרות לחברות קטנות בקהילה היהודית. הוא שימש יו"ר ועדת הקהילה היהודית בדרום אפריקה ועסק בפעילות נגד האנטישמיות, שימש יו"ר מועצת בתי הספר. בהמשך התקבל כחבר מועצה עצמאי שאינו קשור לאיזו שהיא מפלגה.

במשך שמונה עשרה שנים כיהן בעיריית יוהנסבורג כממונה על חשמל, ספורט ורישוי. עם הזמן התקדם לתפקיד סגן ראש העיר.

בתמונה נראים מקס וליבי לבושים בקבצים רשמיים המציגים את מלכת בריטניה שדרום אפריקה היתה תחת חסותה

בגיל 41 נבחר לתפקיד ראש העיר יוהנסבורג וכיהן בתפקיד בין השנים 1987-1990.

ב-1990 מנדלה השתחרר מבית הסוהר ובשנת 1994 נבחר לנשיא דרום אפריקה ולחבר מפלגת הקונגרס הלאומי האפריקאי ANC. למנדלה היו יחסים מצויינים עם הקהילה היהודית אשר תמכה ועזרה לו רבות. מקס היה מעורב במשא ומתן לחילופי השלטון בעיריית יוהנסבורג. כשסיים את תפקידו

הציבוריים, חזר לנהל את חברת גופי החימום, עד שנרכשה על ידי חברה גדולה אחרת.

מכיוון שמקס הוא איש עשייה, הוא רכש וניהל חברה המייצרת כלי זכוכית מקושטים. מקס וליבי עלו לארץ בשנת 2013. הם הכירו בתיכון, התחתנו בשנת 1962. להם שלושה ילדים, עשרה נכדים ושני נינים. שניים מילדיהם גרים בדרום אפריקה. הם עברו מרעננה למודיעין בעקבות ביתם, וכך הגיעו לפאלאס.

שלוש ארבע לעבודה

מילים ולחן: אריק איינשטיין
שם - טוב לוי

הקוקר בא, הקוקר בא, אל תיזי תודה
שלוש ארבע, שלוש ארבע ולעבודה
אתה חייב את זה לעצמך,
אתה חייב למשפחה
אתה חייב לשפוך הרבה זיעה
אל שלוש ארבע ולעבודה

הערב בא, הערב בא, אל תיזי תודה
שלוש ארבע, שלוש ארבע ולמנוחה
אתה חייב את זה לעצמך,
אתה חייב למשפחה
אתה חייב לשכוח מי אתה
ואל שלוש ארבע ולמנוחה

היי היי, כן הקוקר בא, לעבודה,
כן אל שלוש ארבע
היי היי, כן הקוקר בא, לעבודה,
כן אל שלוש ארבע

אתה חייב את זה לעצמך,
אתה חייב למשפחה
אתה חייב לשפוך הרבה זיעה
אל שלוש ארבע ולעבודה

האהבה, האהבה היא תפיל אותך
שלוש ארבע, שלוש ארבע אל תאהב אותך
אתה חייב את זה לעצמך,
אתה חייב למשפחה
אתה חייב לשכוח מי אתה
אל שלוש ארבע ולאהבה

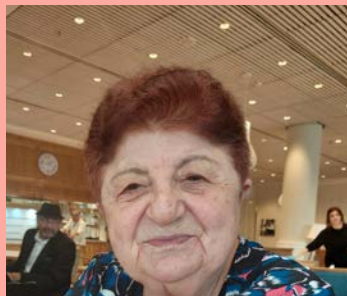
היי היי, כן הקוקר בא...

צביה מזרחי
גננת בגן ילדים

ריכרד גרוסו
מהנדס חשמל בחברת
החשמל

ורדה רוזנטל
אחות במחלקה
קרדיאולוגית בבי"ח קפלן

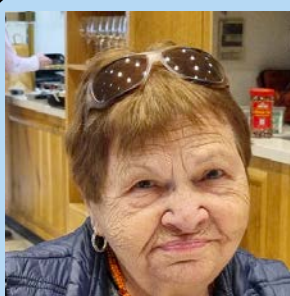
לאה וולפמן
אחות ומנהלת בית
אבות

ומה עשינו

איפה היינו

עדנה בלס
יחסי ציבור שיווק
ופרסום

זיוה מזרחי
עקרת בית

מרגלית כהן
אחות בחדר תינוקות
בחדר לידה

אסתר שלם
טכנאית רנטגן
ואולטרסאונד בבי"ח
השרון

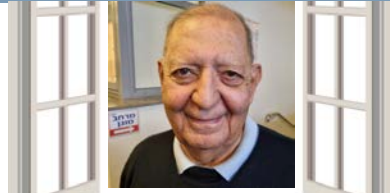
פרלה
פליישמן

כבוגרת סמינר הדסים בשנת 1965 התחלתי את הקריירה המקצועית שלי כמחנכת כיתות יסוד אחרי כמה שנים חזרתי לסמינר פטאי בגבעתיים ולמדתי מלאכה ואומנויות. במסגרת עבודתו של אמנון בעלי בתדיראן התמזל מזלנו לגור במקומות שונים ומעניינים בעולם. בשנות השבעים של המאה הקודמת גרנו בפלורידה שם ניצלתי את זמני ללמוד רקמה. כשאני רוקמת אני נשאבת לעבודה העדינה הזאת שממלאת אותי שלווה פנימית. בתקופת השנה הקשה שאנו חווים, הרקמה עוזרת לי מאד לשמור על איזון פנימי.

בשנות השמונים גרנו בטוקיו יפן. כאן למדתי ארבע שנים איקבנה, שזירת פרחים לפי המסורת היפנית ואומנויות נייר, ליצר נייר וואשי לצבוע נייר, אוריגמי- קיפולי נייר, ובניית רהיטים קטנים מקרטון ונייר, וגם ריקמה יפנית מסורתית. הייתה לי סדנא מצליחה מאוד בנושאים אלה. לעיתים אני מנחה סדנאות באוריגמי קפולי נייר במדיקל. בשנות התשעים גרנו בקליפורניה והכרנו נושא מרתק לשיפור אישי ולשיפור איכות החיים.

NLP- neuro linguistic programing

זו שיטת אימון המבוססת על מחקרים מתקדמים בחקר המוח. היא עוסקת בזיהוי הדרך שבה נכנס המידע למוח ובתרגומו לרגש ולמחשבה, ולכן גם לתקשורת מילולית ובסופו של דבר בתרגום כל אלה לכדי פעילות ותקשורת בין אישית. כיוון שבכל חיי גם התנדבתי רבות בארגונים שונים, כאן בפאלאס בחרתי בהתנדבות ליצור קבוצה הנפגשת בדירתי אחת לשבוע ללמוד טכניקות של NLP, ולגלות את המשאבים שיש לנו לשיפור איכות חיינו. בנוסף מתרגלים נשימות הרפיות ומדיטציה. המורים שלנו ברכו אותנו לפני שחזרנו לארץ, "שנדע ליצור חברה בה אנו רוצים לחיות." וכל זה מתממש בחיינו כאן בפאלאס.

אלי מעוז

מסע חיי כמחנך

יד הגורל הובילה אותי למערכת החינוך, אף שהגעתי מתחום הנדסת המכונות. כבר בזמן לימודי עסקתי בהדרכה מקצועית לנוער שבימינו נחשב כ"נוער בסיכון". במסגרת "מפתן" בבית שמש, התאהבתי בעבודתי עם הנוער. לאחר סיום לימודי, פניתי לתעשייה, אך כעבור שנתיים הוצעה לי משרת הוראה בתיכון חדש בעיר. בלי היסוס הצטרפתי לצוות, והשאר היסטוריה.

מאז 1966 ועד לפרישתני לגימלאות, הייתי מורה, מחנך ומנהל. נהניתי מכל רגע בעבודתי במערכת החינוך. תחושת שליחות ליוותה אותי בכל צעד. **היה לי חשוב לא רק ללמד את נושאי הלימוד, אלא להכיר את תלמידי מקרוב, להבין את עולמם ולסייע להם בעיצוב תדמיתם כבוגרים.** להתמודד עם האתגרים בבית ובקהילה, בבית שמש, שבה האבטלה הייתה גבוהה. ראיתי את השפעת המצוקה הכלכלית על הנוער. זו הייתה מציאות מאתגרת, אך תמיד חיפשתי את הדרך להעצים את תלמידי בשעות הלימודים הפורמליות ומעבר להן.

בשנת 1982 מוניתי למנהל בית ספר מקצועי בירושלים. יחד עם צוותי, **זכינו בפרס החינוך מידי יצחק נבון, שר החינוך דאז.** רגע זה נשאר צרוב בזיכרוני עד היום. בתפקידי ניהלתי קשרים הדוקים עם הורים, צוות מורים ורשויות. לא פעם נדרשתי למאבקים ממושכים להשגת תקציבים להם היה זכאי בית הספר, אך תמיד שאפתי ליצור סביבה שתאפשר לכל תלמיד להצליח.

כאיש חינוך אני זוכה לנחת רוח, כשאני נפגש עם בוגרים לבושי מדים, בעלי השכלה גבוהה, המשתלבים בחברה בעמדות בכירות.

זכור לי מקרה מרגש בבית חולים "הדסה" במהלך ביקור, במסדרון בו צעדנו רעייתי ז"ל ואני, פוסע מולנו אחד מתלמידי, עורך-דין במקצועו המועסק כאומבודסמן ב"הדסה". הוא הושיט לי יד וצעק: "אלי מעוז!"

עיניי דמעו מהתרגשות כששמעתי על הצלחתו ועד כמה הוא מעריך את הקשר המיוחד שנותר בינו לביני לאורך השנים. השיחה הזו חיממה את לבי.

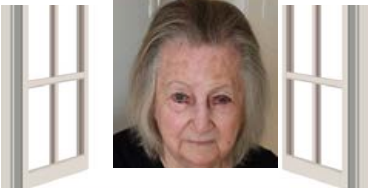
בארוחה משפחתית, ספרתי על המקרה ונקבתי בשמו של האיש. בתי, {שהלכה בדרכי}, מיד אמרה: "בנו הוא תלמיד שלי".

ללמדנו שארצנו קטנה היא.

מפגשים כאלה מחזקים בי את התחושה כי בחרתי בדרך הנכונה. הם מהווים עבורי מקור לגאווה, סיפוק אישי ואישור על כך שהחינוך הוא באמת שליחות חיי.

“יגיע כפיך כי תאכל- אשריך וטוב לך”

תהילים קכ"ח

חנה לוי

ראינה: שרה מאין

סיפור חייה של חנה לוי: מימוש עצמי ומסירות
חנה לוי היא דוגמה חיה לאישה שידעה להתמודד עם אתגרי החיים ולהמציא את עצמה מחדש. כאישה צנועה וקשובה, חנה הקדישה את שנותיה הראשונות לניהול חיי משפחה ולהיות עקרת בית מסורה. במשך 22 שנים, עד פטירתו הפתאומית של בעלה, היא גידלה את ילדיה באהבה ובמסירות, תוך שמירה על מסורת המשפחה. הטרגדיה האישית הובילה אותה לפרק חדש ומאתגר בחייה. עם מותו של בעלה והצורך להתמודד עם קשיים כלכליים, חנה החליטה להפעיל אולם אירועים קטן. בעבודה קשה ובלתי מתפשרת, הצליחה לנהל אירועים מורכבים, בהם נדרשה להאכיל עשרות אורחים, תוך שימוש בתושייה וביכולות הארגון שלה. בהמשך, החליטה להגשים חלום ישן והשתלבה בעולם המלונאות. כמנהלת קבלה והזמנות בבתי מלון בירושלים, חנה הצטיינה במתן שירות אישי ואדיב לקבוצות שהגיעו,

בלה קנטור

ראינה: ריקי נאון

מסע חיי

בלה ואנחל תושבי המקום מזה 3 שנים, הורים לשלושה ילדים וסבים ל-11 נכדים, עברו מעומר כדי להתקרב גיאוגרפית לבנותיהם. הבחירה בפאלאס התבררה כנכונה וטובה מאוד עבורם. הם נהנים מכל השפע והטוב שהמקום מציע.

כבת לניצולי שואה, פרטיזנים, שאיבדו את כל משפחתם במלחמה, עברה בלה מעברים רבים במהלך חייה.

היא נולדה ב"בלרוס" אחרי המלחמה, משם ברחה המשפחה למחנה פליטים באוסטריה. בזלצבורג נפטר אחיה בנסיבות טרגיות. תחנתם הבאה היתה "בואנוס איירס" שבארגנטינה. הנדודים לא תמו והמשפחה העתיקה את מגוריה ל"מוזסוויל", עיירה יהודית שהברון הירש קנה כדי להציל יהודים מפוגרומים ברוסיה. אביה ניהל כל חייו בתי ספר יסודיים ותיכוניים. עם סיום התיכון למדה בלה שנה אחת ב'מכון גרינברג' בירושלים.

כששבה לארגנטינה, פגשה את אנחל, סטודנט לרפואה, בתנועה הציונית ב"לה פלטה". בשנת 1972 הם הגיעו לארץ כהורים לגבריאלה ודניאל. כאן נולדה בתם השלישית רונית.

מאז עלייתם גרו בדרום: בבאר שבע, בקיבוץ אורים ובעומר. אנחל עבד בבית החולים 'סורוקה' כרופ' לקרדיולוגיה.

בלה פיתחה קריירה מרתקת של למידה מתמדת והתקדמות מקצועית מלאת אתגרים. הפרקטיקה שלה הייתה מלווה בלמידה ובאינטגרציה מתמדת עם תיאוריה. הסיפוק והגיבוי שזכתה כל השנים מהמשפחה ומקולגות, נתנו לה את הכוח לפתח שירותים לאוכלוסיות בעלות סיכון התפתחותי.

במהלך הקריירה המקצועית, בלה סיימה את לימודיה בהצטיינות כד"ר ב"עבודה סוציאלית קלינית", באוניברסיטת 'בר אילן', וכבעלת דיפלומה "בפסיכותרפיה" באוניברסיטת 'בן גוריון'. בשתייהן שימשה כמרצה. מאמריה פורסמו בעיתונים מקצועיים בעולם. היא זכתה לעבוד כמדריכה ויועצת ברוב המוסדות בעיר באר שבע.

בלה עבדה עם ראש העיר, נשיא אוניברסיטת בן גוריון ועם חברות ואירגונים גדולים נוספים. בנוסף היתה לה גם פרקטיקה פרטית.

בכל המסגרות בהן עבדה, התמקדה באוכלוסיות בעלות סיכון התפתחותי, מתוך הנחה מקצועית שאוכלוסיות בעלות סיכון נאלצות להתמודד עם משברים במעגל החיים. בלה גם הקימה באזור הדרום את המרכז הטיפולי עבור משפחות אחרי אימוץ ואת "עמך".

כיום יש לה חיים מלאי סיפוק יחד עם בעלה ובני משפחתה. היא אוהבת לקרוא, לעסוק ברישום, בפעילות גופנית קצת פחות, בקרמיקה, בצפייה בסרטים, במוזיקה ונהנית מחברה נחמדה.

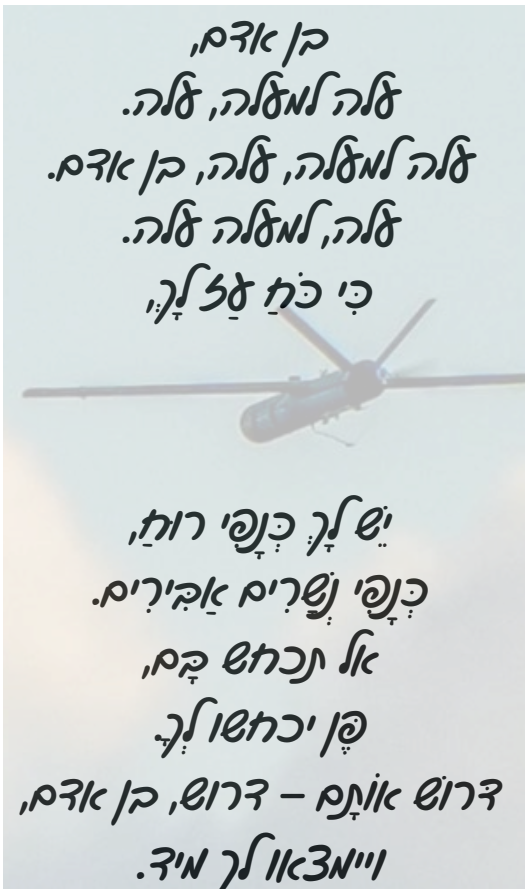

היא מצאה את הדרך להעניק חוויה נעימה ומזמינה, ותמיד חיפשה את הפתרונות הטובים ביותר לאורחיה. עם הזמן, חנה הצטרפה לעסקי הבנים שלה בתחום חומרי הבניין, שם הפכה לעמוד תווך בעסק המשפחתי, בעיקר בתחום שירות הלקוחות. לצד עבודתה, חנה התנדבה ב"יד שרה" במשך 23 שנים, תוך יצירת עבודות רקמה יפיפיות שנמכרו לטובת הארגון. תחביביה הרבים כוללים גם פיסול בעיסת נייר ורקמה אמנותית, שהפכו את ביתה לגלריה חיה של כישרון ויצירתיות. **סיפור חייה של חנה הוא עדות לכוח הרצון, יכולת ההסתגלות והרוח הטובה שמלוות אותה בכל אשר תלך.**

כנפי רוח

מילים: הרב אברהם הכהן קוק יצחק

משה פינקלשטיין

בין השנים 1957-2001 עבדתי בכנסת ישראל בתפקיד בטחון ובהנהלת חשבונות וחשבות של הכנסת. התפקיד כלל תקצוב הכנסת ודיווח שנתי לחשב הכללי. הכרתי אישית את כל חברי הכנסת, השרים והעובדים. היו לי קשרים עם מוסדות המדינה כמו מס הכנסה, מבטחים, ביטוח לאומי, מע"מ וכמובן משרד האוצר. העבודה היתה מעניינת ומספקת מאד. הייתי מיווד אישית עם מנחם בגין. הוא היה הסנדק בברית המילה של בני הבכור.

שבתאי בריל: מהפכן הטכנולוגיה במודיעין הישראלי

שבתאי בריל, דמות חלוצית במודיעין הישראלי, נולד ב-1937 במושבה מגדיאל, למשפחה ששורשיה נטועים עמוק באדמת הארץ. אביו עלה מאודסה בשנת 1920 בקבוצה שנשלחה על ידי יוסף טרומלדור, להכשרה בחוות חקלאיות בחצי האי קרים. כשעלה לארץ היה לחקלאי כל ימי חייו.

שבתאי הוא האיש שמאחורי מהפכת המזל"טים. כקצין מודיעין בעל חזון, בריל זיהה את הפוטנציאל העצום של כלי טיס בלתי מאוישים (כטב"מים) לאיסוף מודיעין בזמן אמת. בעוד שרוב עמיתיו התמקדו בשיטות מסורתיות, בריל ראה את העתיד בטכנולוגיה חדשנית.

בשנות ה-60 וה-70, בריל הוביל את פיתוח המזל"ט הראשון של צה"ל. הוא עמד בראש צוות חלוצי שהצליח להפוך חזון למציאות, ובכך העניק לישראל יתרון משמעותי בזירה המודיעינית. המזל"טים שפיתח סיפקו תמונות חדות ובהירות משדות הקרב, והעניקו למפקדים תמונת מודיעין מדויקת בזמן אמת.

חיים אישיים ושירות צבאי:

לאחר שירות צבאי משמעותי, בו שימש בתפקידים בכירים ביחידות מודיעין, בהן יחידה 8200, בריל השתחרר בדרגת סגן אלוף. הוא סיים תואר ראשון במזרחנות באוניברסיטה העברית והמשיך לפעילות ציבורית ועסקית.

תרומה למדינת ישראל:

פיתוח המזל"ט הראשון: בריל הוא האב המייסד של תעשיית המזל"טים הישראלית, שהפכה לאחת המובילות בעולם. חיזוק יכולות המודיעין: המזל"טים שפיתח סיפקו לצה"ל יתרון איכותי בשדה הקרב, והעלו את רמת המודיעין הצבאי.

חשיפת כשלים במערכת:

ספרו של בריל הצביע על כשלים במערכת הביטחון, והוביל לשיח ציבורי על חשיבות החדשנות והקבלת סיכונים.

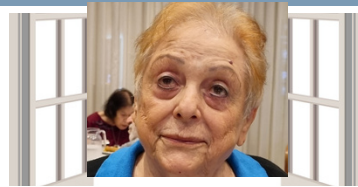
שבתאי בריל הוא דוגמה מובהקת לחדשנות ולחשיבה מחוץ לקופסה. הוא הראה כיצד טכנולוגיה מתקדמת יכולה לשנות את פני הקרב, והותיר חותם, בל ימחה, על ההיסטוריה של המודיעין הישראלי. למרות שלא תמיד זכה להכרה הראויה בזמן אמת, תרומתו של בריל למדינת ישראל מוכרת כיום כאחת החשובות ביותר בתחום הטכנולוגיה הצבאית. לסיכום:

שבתאי בריל הוא דמות ייחודית בהיסטוריה של המודיעין הישראלי. חזונו ונחישותו הובילו לפריצת דרך טכנולוגית שהשפיעה על ביטחון המדינה. סיפור חייו הוא תזכורת לחשיבות החדשנות, הקבלת סיכונים והתמדה במרדף אחר חזון.

נכתב בעזרת GPT
הבינה המלאכותית

חגי שפר

עליזה דובי

ציפיות בני הדורות של "המאה העשרים ממקום העבודה

התפיסה לגבי מקום העבודה והציפיות ממנו עברה שינויים משמעותיים לאורך השנים כתוצאה מהתפתחויות טכנולוגיות, חברתיות וכלכליות.

בני הדורות המוקדמים ראו בעבודה בעיקר מקור פרנסה וביטחון כלכלי, כיום, ציפיות העובדים כוללות מימוש עצמי, איזון חיים-עבודה, ואחריות חברתית.

דור ה-Baby Boomers (ילידי 1946-1964)

בני הדור גדלו בתקופת שגשוג כלכלי לאחר מלחמת העולם השנייה.

ציפיות עיקריות:

ביטחון תעסוקתי: עבודה עם קביעות ופנסיה יציבה.

כבוד וסמכות: הערכת היעילות ומבנה ארגוני ברור.

נאמנות: ציפייה לעבודה יציבה בתמורה לנאמנות בלתי מתפשרת.

דור ה-X (ילידי 1965-1980):

דור ה-X צמח בתקופת שינויים כלכליים וטכנולוגיים, והתפשטות הגלובליזציה.

ציפיות עיקריות:

גמישות ותמריצים: איזון בין עבודה לחיים אישיים, עם דגש על הטבות, ביטוח בריאות, בונוסים וחופשות.

הזדמנויות לפיתוח קריירה: ציפייה לצמיחה מקצועית.

עצמאות: פחות תלות במבנה ארגוני ויותר יוזמה אישית.

דור ה-Y (מילניאלס, ילידי 1981-1996):

המילניאלס גדלו בעולם טכנולוגי וגלובלי, עם שפע אפשרויות אך גם עם אי-ודאות כלכלית.

ציפיות עיקריות:

מימוש עצמי: עבודה שתואמת ערכים אישיים ומשמעות.

טכנולוגיה: ציפייה לכלים דיגיטליים מתקדמים ושיטות עבודה חדשניות.

גמישות: עבודה מרחוק, שמאפשרת ניהול זמן אישי.

ערכים חברתיים: העדפת ארגונים שתורמים לקהילה ולסביבה.

דור ה-Z (ילידי 1997-2012):

העבודה, ומאופיין כטכנולוגי ומודע חברתית.

ציפיות עיקריות:

מהירות ושקיפות: תהליכים ברורים ואפקטיביים.

גיוון והכלה: סביבה רבת-תרבותית שמכבדת כל פרט.

פיתוח אישי מתמשך: הכשרות, והתפתחות מקצועית.

איזון מושלם: שילוב אופטימלי בין עבודה לפנאי.

כסטודנטית, העבודה הראשונה שהוצעה לי היתה להשתתף בסמינר בין לאומי. תפקידי היה...להיות אני. בתמורה, למשכורת, היה עלי לטייל עם באי הסמינר, לישון מחוץ לבית, בקיצור אהבתי את כל המשימות.

בסמינר, הכרתי בחור מעניין. לשנינו היתה השפה האנגלית שפה שניה. בקושי תקשרנו, בכל זאת גלשנו לנושאים חובקי עולם. דיברנו על אלוהים, אהבה, טבע והיסטוריה עמים. הוא היה קשוב לרעיונותי, גם המוזרים שבהם ואני הוקסמתי מתפישת עולמו שנשמעה לי חכמה משלי. ניכר היה, שבעוד אני מנסה לגבש את דעתי ולנסח אותה באנגלית, הוא היה מוכן לכל נושא.

זה היה בשנת 1960 הייתי צעירה ומחשבות רומנטיות לא פסחו עלי. אבל לא היה שמץ מזה עם פיטר. איתו שוחחתי רק על נושאים גדולים ממני, דיברנו על נושאים שדרשו ממני מאמץ מחשבותי, ולא נתתי לרגש כל שהוא להדחק לשיחה. חשתי שמתפתחת בינינו ידידות עמוקה ואהבתי את הרעיון. בתום הסמינר, הגיע זמן החלפת הכתובות.

זה היה באחד החדרים באכסניית נוער. היו בחדר מיטות תחתונות ועליונות. כדי לשוחח עמדנו במעבר הצר שבין שתי שורות המיטות. רשמתי את כתובתי על נייר, זכרתי לכתוב בתחתית הכתובת: "ישראל". הוא הגיש לי כרטיס ביקור, מודפס, מוכן מראש, עליו מודפסת כתובתו. בתחתית היה כתוב: "ברלין גרמניה". חשתי שאני נשנקת. לזה לא ציפיתי, שמכל הסטודנטים, מעשרות מדינות בעולם, התיידדתי עם גרמני. מיד חישבתי ושאלתי, "איפה היה אבך ב1940?" הוא היה מוכן לשאלה.

"בתחילה, אבי לא סיפר לי", ענה, "אבל כשהתעמתתי איתו, לאחר שגיליתי את מדי ה-ס.ס שלו, הוא הודה בעברו הנאצי".

כן" אמר "כדי לבקש סליחה ולספר שאנו עם אחר עכשיו".

השיחה עברה למסלול חדש. כבר לא היו לי מילים, הרגשתי מרומה. אך כשהרמתי עיני, נדהמתי, החדר היה עמוס באנשים. על כל מיטה ובמעברים ישבו סטודנטים מכל העולם, בעיקר הישראליים, כלם קשובים. לא העזתי לנטוש את המערכה.

בלילה האחרון לסמינר הסטודנטים הבין-לאומי, הבנתי את כובד המשימה שלקחתי על עצמי. לייצג את ארצי. זו היתה גם הפעם הראשונה בחיי שלא הרגשתי שנאה לגרמנים, עם זאת לא האמנתי לעצמי שאני רואה לפני אדם, בצלם אנוש, והוא גרמני. לפני עמד פיטר ידידי, בן אדם עם מחשבות דומות לשלי. בשמירה על כבוד עמו ועצמו ביקש סליחה. ביקש הזדמנות לתקן. להיות אחר ממה שהיה אביו.

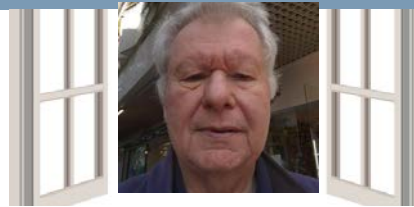

אמנון פליישמן

שיחת חולין בלובי

(קצת הומור טוב לבריאות)

- יעקב בוקר טוב.
- בוקר טוב יחיאל, מה קורה?
- אני לא שמעתי מה אתה אומר.
- אז תגביר את מכשיר השמיעה שלך. שם, למעלה, יש כפתור מגביר.
- הגברתי!
- יופי. אז מה קורה?
- למה אתה צועק?
- אני לא צועק.
- שומע, שמעון כל הזמן שר,
- שר? מה הוא שר?
- "זלמן יש לו מכנסיים..." הוא לא מפסיק זה מעצבן,
- למה? כי הוא מזייף?
- כן, הוא סיפר לי שאתמול קנה מכנסיים...
- מה אתה אומר? ...קנה בקסטרו? הוא עוד חי?
- לא הוא כבר מת..
- אז מה עם החנות?
- היא לא שלו
- מה הוא גנב אותה? ידעתי שהקסטרו הזה ממזר.
- קסטרו בקובה.
- מה הוא אוכל קובה הוא ערקי?
- לא קובה זה מקום רחוק רחוק.
- אז מה הוא עושה בחנות?
- טוב תעזוב את זה...
- או הנה שרה באה, בואי שבי אתנו.
- לוקחת כסא ומתיישבת. מה נשמע?
- אתה רואה גם היא צועקת מה את חושבת שאני חרש?
- אקח לי קצת גלידה אמרה שרה, וחזרה עם גביע וופלה וגלידה אמרקאית ירוקה. ליקקה,
- זה לא זה! עוותה את פניה, אתמול אכלתי גלידה אצל גולדה... טעם גן עדן...
- גולדה במודיעין? פעם היא גרה בירושלים, הייתה בשלנית טובה וגם ראש ממשלה.
- לא ידענו שהיא כאן ומכינה גלידה טובה.
- מראש ממשלה למוכרת גלידה? ..פואי...
- למה לא? ביבי מכר ארונות קיר ונהיה ראש ממשלה, אז לגולדה מותר למכור גלידה...אני שמח שהיא גרה במודיעין.
- יום אחד נפגוש אותה....

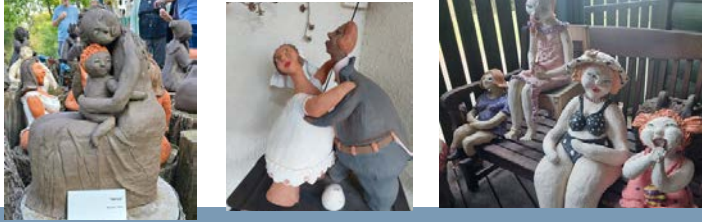

זאב וינברג

נכתב בחוג לכתובה
יוצרת, פאלאוס, מודיעין
22.04.24

פעם

- פעם הלכנו יד ביד לאור ירח, והיום אנחנו...
- פעם נמשכנו לתוך פרדסים, כמו דבורה מהריח המשכר של הפריחה.
- פעם הלכנו מחובקים, והתנשקנו ארוכות בחדרי מדרגות.
- פעם היינו צעירים, ישבנו כולנו סביב השולחן בחגים.
- פעם **באביב**, טיילנו לחפש את הפרחים, ולא הבנו שאנחנו מחפשים את האהבה.
- פעם לא נבהלנו מהתוצאות.
- פעם עשינו לפני שחשבנו.
- פעם התגברנו על הקשיים, ולא נכנסנו לחרדות.
- פעם היו לנו חופשות, היו לנו שאיפות, היו לנו מריבות, והיה גם סקס של אחרי...
- "פעם היו שדות ירוקים שנושקו על ידי השמש, פעם היו עמקים שבהם זרמו נהרות" *
פעם הוקסמנו על ידי השיר הזה והלחן שלו, לא שמנו לב, שהשדות כבר צהובים, והוואדיות כבר התייבשו מזמן.
- הקייץ** היה לוחט, וכך היה גם בלב.
- היינו בני 20, והיינו בני 50, חווינו משברים, החלפנו יבשות, ערבבנו מזרח ומערב, ולא הפסקנו להתפעם מהשקיעות.
- פעם המיטה היתה רחבה מידי,
- השמיכה היתה צרה מידי,
- השיער היה שחור, השלכת הגיעה רק **בסתיו**.
- פעם היה לנו קר **בחורף**, ברוח, בשלג, אבל יכולנו להתחמם ליד האח, להנות מכוס שוקו חמה, להתכרבל מתחת לשמיכת הפוך, ויכולנו לחלום על ימים טובים יותר.
- ...והיום אנחנו שוב הולכים יד ביד, אבל זה כדי לתמוך ולהיתמך.
- * שתי שורות מהשיר "שדות ירוקים" של "ארבעת האחים" בערך משנת 1953

שמוליק הרנוי

טיול מורשת יין ואמנות

אתר תיירותי חדש במודיעין – גבעת אשון

העיר מודיעין וסביבתה התברכה בשורה של אתרים המתקשרים לחג החנוכה ולמורשת המכבים. בחפירות ארכיאולוגיות שהתבצעו בשכונת מורשת החדשה, התגלה יישוב יהודי שבמרכזו חווה חקלאית מתקופת בית שני העונה לשם: אשון. במקום הקימה רשות העתיקות ועריית מודיעין יחדיו פארק ארכיאולוגי מהיפים בישראל - פארק גבעת אשון.

בחפירות התגלו שרידים משמעותיים השופכים אור על יישוב יהודי ושרידים מהתקופות ההלניסטית והרומית וממרד בר כוכבא.

הפארק נמצא על גבעה במרכז שכונת מורשת. רחוב וייצמן 30-32, הגבעה בנויה כמעגל עם מספר שבילים: בשביל החיצוני, טיילת ספורט שאורכה כקילומטר. פנימה יותר, במעגל הפנימי ביותר המהווה ליבה של הגבעה, שביל ארכיאולוגיה ראשי כ-500 מטרים. שלצידו שרידים ארכיאולוגיים ששוחזרו באופן מדהים כגון: בית אחוזה מהתקופה הרומית, בית בד, גתות, מקווה טהרה, מתקנים חקלאיים קדומים נוספים ועוד. יש הסוברים כי המקום שימש גם את עולי הרגל לירושלים. בסיום תודעו לחי ולצומח, ובעזרת עמדות קוליות תחשפו לחיי היום יום של השכנים שחיו כאן בעבר. בתוך הפארק, לאורך השביל, ישנן מדשאות, צמחי נוי, ספסלי ישיבה מבטון לפיקניק, ספסלי עץ, עצי זית.

השביל הסלול ונגיש לכל (עליה מתונה מהכניסה), כולל לאורכו פינות ישיבה ומתקני משחק. סמוך לכניסה חנייה תת קרקעית. התל נמצא בקצה של שדרה הנמצאת בשלבי פיתוח שבסיום הפיתוח תהיה שדרה מרכזית כולל מתקני משחקים לילדים וחניות מסחר ומזון. הממצאים שהתגלו באתר (מטבעות, כלי מטבח מוצגים במוזיאון מורשת החשמונאים שנמצא בקצה שדרת המע"ר – רחוב דם במכבים.

ניתן להסתובב, לטייל ולהנות בפארק לפחות שעתיים ואף יותר הפארק מונגש לחלוטין והכניסה בחינם.

ואם נשאר לכם זמן וכח והנכדים לא פרקו את האנרגיות אתם מוזמנים לקפוץ (כ-400 מטר מהגבעה) ברחוב שרה אהרונסון לפארק חדש. הפארק כולל מתקני נינג'ה מתקדמים לאימוני כושר ואתגר, המיועדים לנוער ומבוגרים מגיל 14 ומעלה. בין המתקנים ניתן למצוא מתקני קפיצה, טרפזים, מסלולי דילוג ויציבה, וכן קיר טיפוס אתגרי, המאפשרים למבקרים ליהנות מאימון גופני חווייתי.

**דיירי פאלאס מודיעין
באתר ההנצחה
בנתיב-העשרה
ספטמבר 2024**

**הביתה, הביתה
טרם רדת אור.
לילות קרים,
לילות מרים,
קרבים עכשין לכאן.**

**עד עלות השחר
מתפללת לשלומך,
שבוייה באזיקי
פחדים
אני שומעת צעדים.**

**הביתה, הביתה,
כי עוד לא ניתן
כל מה שהובטח לנו
מזמן.**

**עוד שנה חלפה,
עוד שנה טרופה,
עשבים שוטים עלו
בשביל ובגן.
רוח נאנח
את התריס פתח
ומכה בקיר הישן,
כמו קורא:**

**הביתה, הביתה,
באה עת לחזור,
מן ההרים
משדות זרים.
היום דועך ואין סימן.**